

ЧРЕЗ

Административен съд - Кюстендил (АдСК)
адм. дело № 321 /2009 г.

ДО Върховния административен съд

ЧАСТНА ЖАЛБА

от **1. Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията** представлявано от Юлиян Атанасов Чолаков, Бул. "Владислав Варненчик" № 133, бл.40, вх.А, ап.43, п.код 9004 гр. Варна

2. Вера Веселинова Петканчин
Улица "Елин Пелин" № 20, ет.4, ап.7
п.код 1164 гр. София

СРЕЩУ определение № 812 от 30.11.2009 г.

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

С горепосоченото определение АдСК е оставил без разглеждане като недопустима жалбата ни срещу отказ № 1392 /07.05.2009 г. на Кмета на община Сапарева баня да издаде индивидуален административен акт (ИАА) по искане вх.№ 1392 /21.04.2009 г. за спиране експлоатацията и назначаване на комисия за установяване дали е опасен строеж „Пътническа възжена линия хижа Пионерска - хижа Рилски езера” .

Определението е недопустимо:

1. В диспозитива на определението неправилно е записано, че жалбата е срещу **становището** на кмета по същото искане, обективизирано в писмо изх. № 1392 /07.05.2009 г. Всъщност жалбата е срещу отказа на кмета да издаде заповед за назначаване на комисия за установяване дали строежът застрашава здравето и живота на гражданите. Заповедта за назначаване на комисия по чл.196 от ЗУТ е ИАА, защото създава правомощия за членовете ѝ. Именно отказът за издаването на този ИАА е атакуван с нашата жалба, а не отказ на кмета да премахне опасен строеж.

2. Неизвестно защо съдът е разсъждавал по въпроса за наличието на правомощие на кмета за спиране експлоатацията на строежа, когато той не е бил сезиран с такова искане в жалбата ни.

Определението е незаконосъобразно:

1. Неправилен е изводът на съда, че липсва правна норма, която да задължава кмета на общината при настъпването на определени факти да издаде акт за премахване на опасния строеж. Излиза, че кметът има право да бездейства при положение, че е установил наличието на строеж, опасен за здравето и живота на гражданите и по този начин да допусне причиняването на телесни повреди и смърт на неограничен брой лица. Това означава, че интересите на административните органи се поставят над интересите на суверена на държавната власт – народа. Разбира се, едно такова тълкуване е противоконституционно и нарушава чл.2 §1 изр.1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), приложима с приоритет пред нормите на вътрешното законодателство на основание чл.5 ал.4 от Конституцията на Република България.

2. Съдът неправилно е обвързал правото на обществеността да участва в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда с изискване за доказване на правен интерес за това, в нарушение на чл.3 т.9 и чл.2 т.5 от Конвенцията за достъпа до информация, **участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда** (Орхуската конвенция). В приложимите разпоредби на тази конвенция не се изисква обществеността да е засегната, за да бъде освободено физическото или юридическото лице от необходимостта да доказва правен интерес по въпроси на околната среда. Например ограничението в чл.9 т.3 от конвенцията се отнася до представителите на обществеността, които отговарят на критериите, ако такива има посочени в националното право. В нашето национално право няма въведени такива критерии. Следователно, не съществува и задължение да се доказва правен интерес по въпроси, касаещи околната среда. Освен това чл.2 т.5 не може да се тълкува *a contrario*. От това, че за НПО, работещи за опазване на околната среда ще се счита, че имат интерес, не може да се прави извод, че други правни субекти в ЕС нямат такъв.

Неправилно съдът възприема приложното поле на Орхуската конвенция като излизащо извън приложното поле на ЗУТ. Истината е тъкмо обратната - Орхуската конвенция е специален нормативен акт с по-висша юридическа сила от ЗУТ. ЗУТ регламентира и редица въпроси по опазването на околната среда, както в урбанизираните територии, така и навсякъде, където се извършва строителство. Несъмнено е, че извършването на строителство в защитена територия е въпрос от първостепенно значение за опазването на околната среда. Ето защо специалните разпоредби на Орхуската конвенция са приложими и забраната на изискване за доказване на правен интерес в настоящия казус е изцяло в сила. В този смисъл противоречи на закона изводът на съда, че кръгът на лицата, които се считат за заинтересувани и могат да искат премахване на строежи по чл.195 от ЗУТ не се разширява с оглед на обстоятелството, че конкретният обект се намира в защитена територия. Вярно е точно обратното - местонахождението на строежа на територията на НП Рила легитимира всички лица да имат достъп до правосъдие с оглед искането за неговото премахване – било поради незаконност, било поради застрашаването на сигурността.

ИСКАНЕ.

Ето защо **МОЛИМ** да отмените обжалваното определение и върнете делото на АдСК с указание за продължаване на съдопроизводствените действия, за да се създава и утвърждава в българските съдилища правилна съдебна практика, съответна на европейската, при която за участието в производство по въпроси за околната среда да не се изисква доказване на правен интерес, като ни присъдите и разноските за тази инстанция.

Приложение: Препис от частната жалба.

С уважение: 1. () /Ю. Чолаков/ 2. () /В. Петканчин/

30.12.2009 г.